

1° ΓΕΛ ΚΕΡΚΥΡΑΣ

Εκπαιδευτικό Πρόγραμμα, «Με ένα βιβλίο συντροφιά...»

Σχολικό έτος 2024-2025

Ο Ηλίας και η αναζήτηση της χαράς

Ήταν μερικές μέρες πριν τα Χριστούγεννα, όταν γεννήθηκε ο μικρός Ηλίας. Εκείνη ήταν η μέρα που το μικρό σπίτι, στο οποίο ζούσαν οι γονείς του, γέμισε από ευτυχία. Η μαμά του, για να γιορτάσει τον ερχομό του στον κόσμο, έπλεξε μέσα σε πέντε μέρες έναν μικρούλη Άγιο Βασίλη και τα Χριστούγεννα του τον έδωσε ως δώρο. Από τότε ο Ηλίας και ο μικρός Άγιος Βασίλης ήταν αχώριστοι!

Ωστόσο, λίγα χρόνια αργότερα το μάλλινο κουκλάκι άρχισε να φθείρεται. Κόντευαν, πάλι, τα Χριστούγεννα. Ο Ηλίας κοίταζε το παιχνίδι του και στενοχωριόταν. Όσο και αν το έραβε η μητέρα του, δεν γινόταν τίποτα. Έτσι, την παραμονή της Πρωτοχρονιάς, ο πατέρας του πήγε στην πόλη, αγόρασε έναν μικρό Άγιο Βασίλη και, επιστρέφοντας στο σπίτι, φρόντισε να μην τον δει ο Ηλίας. Η υπόλοιπη μέρα κύλησε, όπως όλες οι άλλες παραμονές. Κάθισαν κοντά στο τζάκι, με συντροφιά το στολισμένο δέντρο τους, έπαιζαν μεταξύ τους, έφαγαν, καληνύχτισαν ο ένας τον άλλο και έσβησαν τα φώτα.

Το επόμενο πρωί, ο Ηλίας σηκώθηκε από το κρεβατάκι του και, περίεργος, πήγε στο σαλόνι να δει τι του είχε φέρει ο Άγιος Βασίλης κάτω από το δέντρο... Και τι να δει; Έναν ολοκαίνουργιο Άγιο Βασίλη. Μόλις τον είδε πέταξε από τη χαρά του! Ήταν μεγαλύτερος από αυτόν που του είχε πλέξει η μαμά του και ήταν και πιο απαλός. Τότε είδε τους γονείς του να τον κοιτάζουν και να χαμογελούν.

«Πώς βρέθηκε κάτω από το δέντρο;», ρώτησε.

«Ο Άγιος Βασίλης το έφερε για σένα, επειδή είσαι ένα πολύ καλό παιδί», του απάντησαν.

Ο Ηλίας είχε μπερδευτεί κάπως. Υπήρχαν δύο Άγιοι Βασίληδες; Υπήρχαν τρεις Άγιοι Βασίληδες; Υπήρχαν άπειροι Άγιοι Βασίληδες; Πόσο διαφορετικοί ήταν μεταξύ τους, και πόσο συχνά έμπαιναν στο σπίτι, χωρίς να το παίρνει χαμπάρι; Όλες αυτές τις ερωτήσεις τις ξέχασε μέσα σε δέκα λεπτά, καθώς μόνο δύο πράγματα είχαν σημασία γι' αυτόν. Πρώτον, ο Άγιος Βασίλης του έφερε έναν καινούριο Άγιο Βασίλη, και δεύτερον, ο Άγιος Βασίλης ήταν πολύ αφράτος και μαλακός.

Όλα φαίνονταν να πηγαίνουν μια χαρά. Ο Ηλίας ήταν χαρούμενος. Όμως, μια μέρα, ο Ηλίας έμοιαζε να βαριέται. Έπαιζε με το ίδιο παιχνίδι εδώ και μήνες. Τις πρώτες μέρες διασκεδάζε πολύ, όμως, όσο περνούσε ο καιρός, διασκεδάζε όλο και λιγότερο.

«Δεν μπορούσε ο Άγιος Βασίλης να μου είχε φέρει κάτι καλύτερο; Ή ακόμα καλύτερα θα ήταν να μου είχε φέρει δύο δώρα», σκεφτόταν. Έτσι, πήγε στους γονείς του και τους ρώτησε αν θα μπορούσε να ζητήσει από τον Άγιο Βασίλη δύο δώρα.

Η μαμά του το συλλογίστηκε για λίγο, έστρεψε το βλέμμα της στο σύζυγό της και εκείνος με ένα χαμόγελο έγνεψε καταφατικά. Έτσι επέστρεψε το βλέμμα της πίσω στον μικρό Ηλία και του είπε, «Ναι, φυσικά, μπορεί. Όμως, μπορεί να σου το φέρει μόνον την επόμενη Πρωτοχρονιά». Ο Ηλίας έπρεπε να κάνει υπομονή.

Έφτασαν τα επόμενα Χριστούγεννα και η Πρωτοχρονιά. Ο Ηλίας βρήκε κάτω από το δέντρο ένα μικρό τρενάκι με ράγες και με μπαταρίες μάλιστα. Ο καιρός πέρασε και ο Ηλίας είπε στους γονείς του ότι το επόμενο παιχνίδι που θα ήθελε να του φέρει ο Άγιος Βασίλης

ήταν ένα αεροπλανάκι. Οι γονείς του συμφώνησαν. Τα Χριστούγεννα ήρθαν, πάλι, και ο Ηλίας πήρε το δώρο του. Χάρηκε πάλι, αλλά η χαρά δεν διήρκησε για πολύ.

Αυτή τη φορά ήθελε ο Άγιος Βασίλης να του φέρει ένα τηλεκατευθυνόμενο αεροπλανάκι, για να μπορεί να πετάει. Οι γονείς του τού είπαν ότι οι βοηθοί του Άγιου Βασίλη δεν ήξεραν πώς να φτιάχνουν τηλεκατευθυνόμενα παιχνίδια και ότι δεν θα μπορούσε να του το φέρει. Τότε, ο Ηλίας θύμωσε.

«Μα τα ζωτικά μπορούν να φτιάξουν τα πάντα!» φώναζε.

«Γιατί δεν μπορεί να μου φέρει το αεροπλάνο μου!». Ο Ηλίας φώναζε, αλλά οι γονείς του προσπαθούσαν να του πουν ήρεμα ότι δεν χρειαζόταν τηλεκατευθυνόμενο αεροπλάνο, καθώς είχε, ήδη, το αεροπλανάκι. Μάταια ήλπιζαν να ηρεμήσει. Τα κατάφεραν, μόνον, όταν ο Ηλίας απέκτησε αυτό που ήθελε.

Δυστυχώς, λίγο καιρό αργότερα, ο Ηλίας αποφάσισε ότι ο Άγιος Βασίλης ήθελε να του φέρει τρία δώρα, ένα τηλεκατευθυνόμενο αυτοκινητάκι, ένα όπλο λείζερ και μια μακέτα με στρατιωτάκια. Αφού ο Άγιος Βασίλης έφερνε δώρα έτσι κι αλλιώς, γιατί να μην μπορεί να του φέρει τρία;

Οι γονείς του κατάλαβαν ότι αυτό ξεπερνούσε κάθε όριο. Φυσικά και αγαπούσαν το παιδί τους και ήθελαν να είναι ευτυχισμένο, αλλά τόσο καιρό του έδιναν ό, τι ζητούσε, χωρίς να ικανοποιείται. Πάντα ήταν καλό παιδί, οπότε τα δώρα του ήταν αναμενόμενο ότι θα τα έπαιρνε. Έτσι, μετρούσε τους μήνες, τις εβδομάδες, τις μέρες, μέχρι που έφτασε η μεγάλη μέρα. Νωρίς το πρωί, σηκώθηκε από το κρεβάτι του και έτρεξε προς το σαλόνι. Επιτέλους, δεν θα έπαιρνε μόνον ένα δώρο, αλλά τρία. Τρία ολόκληρα παιχνίδια, μόνο γι' αυτόν. Αυτό ήταν το μόνο πράγμα που σκεφτόταν καθώς έτρεχε προς το σαλόνι, και τότε έφτασε εκεί, κοίταξε κάτω από το δέντρο και δεν είδε τίποτα. Ο Ηλίας παραξευέτηκε. Άρχισε να ψάχνει, πρώτα στο σαλόνι, μετά στο υπόλοιπο σπίτι και καθώς δεν έβρισκε τίποτα, άρχισε να βρίσκεται σε αμηχανία όλο και περισσότερο. Αφού ο Άγιος Βασίλης δεν του έφερνε τα δώρα του, θα πήγαινε ο ίδιος να τα πάρει!

Ήρθε η νύχτα. Οι γονείς του Ηλία είχαν ήδη πέσει για ύπνο, αλλά ο Ηλίας ήταν ξάγρυπνος. Αυτή ήταν η ευκαιρία που περίμενε, για να το σκάσει. Άνοιξε σιγά σιγά την πόρτα του δωματίου του και βγήκε έξω βιαστικά. Έκλεισε τη πόρτα και έτρεξε προς την πόλη. Η πόλη ήταν έρημη, αλλά ξαφνιάστηκε με το πόσο φωτεινή ήταν. Φωτάκια στόλιζαν τους δρόμους και φανταχτερές διαφημίσεις απεικόνιζαν τον Άγιο Βασίλη να κάθεται πάνω στο έλκηθρό του, ενώ σε άλλες ήταν χαμογελαστός, στρουμπουλός, με κόκκινο σκούφο και μαύρη ζώνη. Ο Ηλίας δεν μπορούσε να κοιτά το χαριτωμένο πρόσωπο αυτού του απαίσιου προδότη...

Κουρασμένος και πεινασμένος, άρχισε να παίρνει τον δρόμο του γυρισμού. Δεν θα έβρισκε τα δώρα του... Τότε, εμφανίστηκε ένας άντρας από ένα στενό σοκάκι, ο οποίος ήταν και ο μόνος άνθρωπος που κυκλοφορούσε στην πόλη. Φορούσε ένα μαύρο μπουφάν με κουκούλα και μπλε τζιν, ήταν φρεσκοξυρισμένος, αδύνατος και είχε τα χέρια στις τσέπες του.

Ο Ηλίας ξαφνιασθηκε τον είδε και άρχισε να απομακρύνεται από αυτόν σιγά σιγά.

«Γιατί με φοβάσαι;» είπε ο άντρας.

«Η μαμά μου είπε να μην μιλάω σε ξένους» απάντησε ο Ηλίας.

«Μα, εγώ δεν είμαι ξένος . Αντιθέτως, σε ήξερα για όλη σου τη ζωή και εσύ με ξέρεις χρόνια, ή τουλάχιστον έτσι πιστεύεις»

Ο Ηλίας απομακρύνθηκε λίγο περισσότερο.

«Δεν σε ξέρω» του είπε, «Δεν σε ξέρω».

Τότε ο άντρας άρχισε να ψάχνει μέσα στη τσέπη του μπουφάν του για κάτι και ο Ηλίας ήταν έτοιμος να το βάλει στα πόδια, αλλά ο άντρας έβγαλε ένα μάλλινο κουκλάκι το οποίο Ηλίας αναγνώρισε, αμέσως.

«Ποιος είσαι;» τον ρώτησε.

«Εγώ, μικρέ μου Ηλία...» άρχισε να λέει, «...είμαι ο Άγιος Βασίλης»

Ο Ηλίας κόντεψε να γελάσει με αυτό που άκουσε. Αυτός υποτίθεται ότι ήταν ο Άγιος Βασίλης;

«Πού είναι ο σκούφος σου, το κόκκινο πανωφόρι σου, η κατάσπρη γενειάδα σου και η στρουμπουλή σου κοιλιά; Δεν είσαι ο Άγιος Βασίλης», είπε.

«Πώς γίνεται να είσαι εσύ ο Άγιος Βασίλης; Είσαι τόσο... συνηθισμένος»

Ο Άγιος Βασίλης χαμογέλασε.

«Εννοείς ότι δεν είμαι χοντρός και παρδαλός;»

«...Ναι...»

«Δεν πειράζει. Η αλήθεια είναι πως κάποτε ήμουν έτσι, αλλά ήταν πολύ παλιά. Τότε μοίραζα δώρα στα παιδιά, πιστεύοντας ότι θα τα κάνω ευτυχισμένα. Όμως, με τον καιρό έμαθα κάτι πολύ σημαντικό. Τα δώρα και τα παιχνίδια κάνουν τους ανθρώπους χαρούμενους για λίγο, αλλά με τον καιρό θέλουν κι άλλα και στο τέλος γίνονται δυστυχισμένοι. Αφού το κατάλαβα αυτό, παραιτήθηκα από το μοίρασμα των δώρων και μετακόμισα εδώ, σε αυτή την πόλη, που τότε δεν ήταν παρά ένα μικρό χωριουδάκι. Ήλπιζα ότι με την παραίτησή μου οι άνθρωποι, αντί να κυνηγούν υλικά αγαθά, όπως παιχνίδια, κοσμήματα και ακριβά αυτοκίνητα, θα εκτιμούσαν αυτά που, ήδη, έχουν. Δυστυχώς, για άλλη μια φορά έκανα λάθος. Κάποιοι άνθρωποι συνέχισαν το έθιμο, το οποίο είχα παρατήσει, μόνο που δεν το έκαναν από καλοσύνη αλλά από συμφέρον για το κέρδος. Η απληστία απομάκρυνε τους ανθρώπους από τη μαγεία των Χριστουγέννων.»

«Μα εγώ νόμιζα ότι εσύ μου έφερνες τα δώρα...», είπε ο Ηλίας με αγνή φωνή.

«Όσο την καρδιά σου θέρμαινε η αγάπη, εγώ σου έφερνα τα δώρα. Όταν άρχισες να ζητάς ολοένα και περισσότερα, σταμάτησα να έρχομαι στο σπίτι σου. Οι γονείς σου προσπάθησαν να σε ευχαριστήσουν, αλλά κατάφεραν, μόνο, να ζητάς περισσότερα...»

Ο Ηλίας κατάλαβε το σφάλμα του. Βούρκωσε... Θυμήθηκε τότε που όλοι αγαπημένοι βρίσκονταν στο γιορτινό τραπέζι. Ήλθαν στη μνήμη του εικόνες δικές του να παίζει με τον μικρό Άγιο Βασίλη. Και τότε αέρας φύσηξε και ο Άγιος Βασίλης εμφανίστηκε όπως τον γνώριζε! Ήταν απίστευτο!

«Η αγάπη στην καρδιά σου με μεταμόρφωσε», είπε ο Άγιος Βασίλης όλο χαρά, «Ήλθε η ώρα να επιστρέψεις σπίτι σου». Έπιασε το χέρι του Ηλία και μαζί πέταξαν ψηλά στον ουρανό! Ο Ηλίας θαύμασε την πόλη από ψηλά!

Το πρωί ο Ηλίας ξύπνησε και βρήκε δίπλα του τον μικρό μάλλινο Άγιο Βασίλη. Νιφάδες χιονιού έπεφταν έξω από το παράθυρό του. Ξημέρωνε Πρωτοχρονιά. Κατέβηκε στο σαλόνι και κάτω από το δέντρο είδε ένα πακέτο που έγραφε το όνομά του. Ήταν ένα βιβλίο με τίτλο «Οι περιπέτειες του Άγιου Βασίλη» και μέσα διάβασε μία αφιέρωση, «Στον Ηλία που ξαναβρήκε τον Άγιο Βασίλη στην καρδιά του».

Από τότε ο Ηλίας δεν ξεχνά να δίνει σημασία στα απλά πράγματα που έχουν αξία, γιατί κάνουν τους ανθρώπους, πραγματικά, ευτυχισμένους. Όσο για τον Άγιο Βασίλη, λένε πως ζει ακόμα σε εκείνη την πόλη. Ποτέ δεν εμφανίζεται σε όσους τον στενοχωρούν και βάζουν τα φανταχτερά αυτοκίνητα πιο πάνω από οτιδήποτε άλλο. Πάντα,, όμως, χαίρεται με όσους εκτιμούν και αγαπάνε ο ένας τον άλλο.

Τέλος

Συγγραφέας: Αντώνης Τσιριμιάγος

Εξώφυλλο: Σπυριδούλα Κωνστάντη

Υπεύθυνη Εκπαιδευτικός: Μαρίνα Κρητικού